

Hľadanie domova

SÍDLO HAVEN MANOR + 3

KRISTI ANN HUNTEROVÁ

i527net
vydavateľstvo

*H*ľadanie
domova

Hľadanie domova

SÍDLO HAVEN MANOR + 3

KRISTI ANN HUNTEROVÁ

i527.net
vydavateľstvo

Copyright © 2019 by Kristy Ann Hunter

Originally published in English under the title *A Pursuit of Home*
by Bethany House Publishers,
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného povolenia vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie reprodukováaná, uložená do vyhľadávacieho systému alebo prenášaná v akejkoľvek forme či akýmkoľvek spôsobom – napríklad elektronicky, kopírovaním, nahrávaním. Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

Slovenské vydanie:
Copyright © i527.net, s.r.o., 2021
www.i527.net

ISBN 978-80-89822-69-0

Venujem bezhraničnej láske.

(Prvý list Jánov 3, 16)*

*A Jacobovi,
ktorý mi ukázal pravý význam
sebaobetovania
a bezpodmienečnej lásky.*

---

* *„Podľa toho sme poznali lásku,
že položil za nás On dušu,
aj my máme duše klásť za bratov.“*

BIBLIA, Písmo sväté Starej a Novej zmluvy,
Tranoscius, Liptovský Mikuláš, 2015,
Knihy Novej zmluvy, Vyučujúce knihy,
Prvý list Jánov 3, 16 (str. 251)

PROLÓG

Niekde na francúzskom vidieku

1806

Niekedy vôbec nejde o príbeh, ale skôr o to, ako ho dotyčný podá. Právě kúzlo vychádza na povrch, keď rozprávač hovorí od srdca a v prestávkach medzi vetami nechýbajú emócie a hlboké presvedčenie.

Práve preto Jessamine Beaucheneová žiadala svojho otca, aby jej ten príbeh rozprával znova a znova, hoci jej starší brat to zakaždým oľtľal.

„Už to musíš vedieť naspamäť,“ pošťožoval sa a zaryl špičkou topánky do zeme. Spolu so sestrou a s otcom sedeli vonku na brvne. Vytratili sa z domčeka, aby mame dopriali trochu samoty. Niektoré dni pre ňu bývali náročnejšie.

Jessamine si len veľmi matne pamätala priestranné izby a obrovské záhrady v paláci. Na tejto malej farme pozostávajúcej z chalupy so štyrmi izbami a s veľkou stodolou žila polovicu svojho života. Pre mamu, otca a Nicolasa to však bolo iné. Veľmi dobre si spomínali na veľkolepé večierky a kvalitné módné oblečenie.

Mama tvrdila, že sa tam jedného dňa vrátia, a preto pokladala za dôležité, aby nezabudli na to, ako to tam chodí. Z času na čas nakázala kuchárke Ismelde, aby im pripravila aj náročnejšie a vyberanejšie pokrmy. Jessamine zvykla Ismelde pri ich príprave v jednoducho zariadenej kuchyni pomáhať, čo sa mame veľmi nepáčilo a vždy sa preto mračila.

S mamou sa pri tej príležitosti vyobliekali do svojich najlepších šiat, hoci už dávno vyšli z módy, a vysmiatie sa prechádzali hore-dole, ako to podľa mamy zvykli robiť ľudia na kráľovskom dvore. Jessamine sa pri tom vždy cítila hlúpo, ale mamu to zakaždým rozveselilo, takže to kvôli nej urobila.

Aj dnes večer sa takto zabávali, no mamu to tentoraz vôbec nerozveselilo. Práve naopak, rozplakala sa. V poslednom čase plakala takmer pre hocičo, a to najmä odvtedy, čo pred niekoľkými mesiacmi musel Jessaminin strýko, kráľ, nútene ujsť z hlavného mesta a schovávať sa spolu so zvyškom svojej rodiny. Mama zúfala, pretože nádej, že sa ešte niekedy vrátia domov, zo dňa na deň zhasínala.

Keď ju posadla zúfalá nálada, zvykla okolo seba chrliť oheň. Rýchlo prišli na to, že vtedy je najlepšie vykradnúť sa z domu von a nechať ju osamote, nech má spáľňu iba sama pre seba. Keď potom zaspala, prekĺzli dnu a zaľahli do postelí.

„Neuškodí nám, keď si to znova vypočujeme,“ povedal ocko a potľapkal syna po chrbte. „Aby si mohol naplniť svoj osud, nesmieš zabudnúť na odkaz svojich predkov.“

Posunul sa na lavičke a vtedy Jessamine pocítila vo vzduchu niečo magické, až jej srdce začalo tlčiť o čosi rýchlejšie. Pripadalo jej to ako rozprávka či spomienky, ktoré však boli také vzdialené a nejasné, že pripomínali skôr sen než skutočnosť.

„Pred mnohými storočiami,“ začal otec vážnym hlasom, „sa Evrart, zvaný Pútnik, vydal na cestu, aby našiel svoju zem. Putoval pomedzi hory a rieky, spal pod stromami i v jaskyniach. Nikde sa však nechcel utáboriť, kým nenájde to pravé miesto.“

Napokon jedného dňa vyliezol na vrch hory. Pomedzi skaly tam vyvieral silný bublajúci prameň a rovnomerným prúdom

stekal po kameňoch nadol, kde sa spájal s inými potôčkmi, až sa napokon vliat do rieky, ktorá obmývala brehy krásnej úrodnej zeme. V diaľke zbadal more, videl ho však iba ako nepatrnú čiaru na horizonte.“

„Verbona,“ zašepkala Jessamine.

„Áno, dieťa moje. Utáboril sa teda na vrchu tej hory a pomenoval to miesto Verbona. Z ústia prameňa vytiahol opál. Obrovský, hladký kameň, takmer priehľadný vo svojej dokonalosti. Nazval ho vodným kameňom a poňal ho ako znamenie toho, že tu má vládnuť.“

Z kameňa tam postavil pevnosť a vyhlásil sa za kráľa. Vodou z prameňa bol pomazaný za vládcu. Voda sa preliala cez vodný kameň i hlavu kráľa Evrarta. Čoskoro sa k nemu pripojili jeho prívrženci, kráľovstvo sa rozrástlo a stala sa z neho silná krajina.“

„Nie až taká silná,“ zašomral Nicolas nepresvedčivo. V tejto časti príbehu to vždy spomenul.

„Za mocou a odhodlanosťou stojí sila, syn môj,“ povedal ocko ako vždy. „Evrart urobil všetko pre to, aby sa z Verbony stala kolíska intelektu a kultúry. V jeho odkaze pokračovali aj jeho deti a vnuci. Vybudovali sa tu univerzity, ktoré mohli konkurovať tým najlepším v iných krajinách. Naše umenie bolo vychýrené a dokonca aj Taliani ho sem chodili študovať. Verbona sa stala klenotom Európy.“

Lenže klenoty vábia a pútajú pozornosť, deti moje,“ pokračoval. „Mnohí chceli mať Verbonu iba pre seba. Hoci fyzicky tento útok krajina neustála, sila mysle a srdca zvíťazila.“

„To ešte nevieme,“ zareptal Nicolas.

„Ale zachovala sa,“ riekol ocko a dobromyseľne pokrčil plecami. Nezáležalo mu na slovách, ktoré použil, ale na atmosfére príbehu.

Aj Jessamine zaujímalo iba to. Ako sa otcovi pri jeho rozprávaní dvíhal a klesal hlas. Niektoré časti rozprával pošepky, pretože mu na ich význame až príliš záležalo, a tak ich nedokázal povedať veľmi nahlas.

„Hrozba vojny sa blížila, a preto sa kráľovná Jessamine rozhodla vziať na seba úlohu záchrankyne srdca Verbony. Vzala

všetko, čo predstavovalo odkaz dedičstva kráľa Evrarta, a v jednu noc s tým z krajiny ušla. A aj keď napokon dobyli krajinu, nikdy na Verbonu nemohli mať skutočný nárok.“

Jessamine sa pri tejto časti príbehu trochu napriamila. Po tejto odvážnej kráľovnej dostala meno.

„Žiaľbohu,“ povedal ocko a povzdychol si, „už sa nedožila znovuzrodenia Verbony. Umrela a náš kráľ sa dostal do pozície iba akéhosi správcu svojej milovanej krajiny, ktorej voľakedy vládol. A musel sa druhýkrát oženiť. Iba tak mohol zachovať nádej, že jeho krajina sa raz obrodí a získa späť svoju zašlú slávu.“

Kráľova moc v krajine sa oslabilá. Mnohí sa začali vyhlasovať za právoplatných dedičov a uzurpovať si trón. Ako sa na Evrartovho potomka patrí, kráľ to odvážne ustál. Váš strýko spolu s vami, drahí moji, a s vašimi bratrancami a sesternicami, ste poslednými v línii tohto nezlomného rodu vodcov. Vy v sebe nesiete nádej, že Verbona sa jedného dňa znova vráti do tých správnych rúk, opäť v nej rozkvitne vzdelanosť a kultúra a stane sa z nej silná a slobodná krajina.

Jedného dňa rozlúštite odkaz, čo nám zanechala kráľovná matka, ktorá v tú osudnú noc utiekla spolu s kráľovnou Jessamine. Sme verní správcovia tohto tajomstva, ktoré sa nám odhalí v pravý čas, keď bude Verbona pripravená znova povstať z popola.“

Jessamine si vzdychla a oprela si hlavu o otcovo plece. Túto poslednú časť mala z celého príbehu najradšej. Spôsob, akým to ocko hovoril. V jeho slovách cítila obrovskú nádej. Vtedy jeho hlas neznel unavene či ustarostene a ani vydesene ako väčšinu času. Aj preto tak veľmi milovala tento príbeh. Keď ho rozprával, znova sa z neho stával ten ocko, ktorého si pamätala ešte z paláca, hoci to boli iba matné spomienky ako zo sna.

„Pomôžem ti to uskutočniť, ocko,“ riekla nahlas.

„To nie je naša úloha,“ povedal Nicolas a potriasol hlavou. „Keď sa toto všetko skončí, náš strýko Verbonu vzkriesi. Alebo sa to podarí princovi Audebertovi.“

„Všetci zohráme pri obnovení Verbony svoju úlohu. Blíži sa to, deti moje. Cítim to.“ Ocko zmlkol, pretože v diaľke sa objavilo

malé svetielko. Z jedného sa ich odrazu vyrojilo niekoľko. Všetky sa pohybovali rýchlo, zväčšovali sa a približovali.

„Dovnútra. Ihneď,“ riekol ocko chvatne, schmatol Jessamine za rameno a ťahal ju k domčeku. Prestrčil ju dnu. „Nieкто sem ide.“

Všetko sa zbehlo veľmi rýchlo, akoby všetci okrem nej vedeli, čo majú v takejto situácii robiť. Nikdy jej o tomto nič nepovedali. Nikto ju nevaroval. Nevedela, čo robiť. Iba tam tak stála uprostred miestnosti a pozerala na nich.

Strýko Gerard, kráľ Verbony, oblečený v kráľovskom rúchu, ktoré zvykol nosievať počas večere, nadvihol ťažký kožený záves visiaci pred oknom, aby sa pozrel, čo sa vonku deje. „Musíme sa dostať do stodoly a schovať sa v tajnej izbe. Vezmite tašku.“

„Máme čas?“ Jessaminina mama si rukami poriadne nazberala sukňu šiat, krčiac tak vyblednutý hodváb.

„Musíme to skúsiť,“ riekol ocko a odtlačil najväčší kus nábytku v miestnosti – pohovku, ktorú si pred rokmi priniesli z paláca do svojho azylu, no dnes už na nej bolo vidieť opotrebenie mnohých liet strávených na vidieku. Vypáčil jednu zo širokých podlahových dosák, zatiaľ čo mama a Ismelda utekali k zadným dverám chalupy.

Pod doskou sa nachádzala vyhlbená jama, z ktorej vytiahol malé vrecko a podal ho Jessamine. „Ochráň to, prosím, *mon oisillon**.“

Už-už sa chystal zasunúť dosku naspäť na miesto, keď vzduch preťal prvý výkrik zo zadnej časti domu.

Chvíľu sa nikto ani nepohol a potom sa odrazu všetci dali do pohybu. Gerard, Nicolas a Audebert sa rozbehli na miesto, odkiaľ vychádzal krik. Ocko schytil Jessamine za útle plecia. Napriek tomu, že mala pätnásť rokov, bola iba o trochu väčšia než dieťa.

„Nech uvidíš alebo začuješ čokoľvek, moje drahé dievčatko, ostaň potichu. Zachovaj srdce Verbony. Kvôli mne.“ Vrhol pohľad ponad ňu na druhý koniec izby, kde stáli niektorí z ich

---

* z francúzštiny – dieťa moje

najbližších osobných sluhov a kráľovských poradcov s poplavo bielymi tvármi. Jessamine ich vnímala ako obyvateľov malej tajnej dedinky, v ktorej vyrastala. Keď sa na ňu znova pozrel, čelo mu zatiahla hmára. „Zachráň ho kvôli nám všetkým,“ riekol.

Potom ju strčil do jamy, vrhol ešte jeden pohľad na vrecko, čo si pritískala k hrudi, a založil dosku naspäť na miesto.

Jessamine sa ani nepohla a takmer nedýchala. Cez malú škáročku videla iba na predné dvere. Len pred pár hodinami sa tadiaľ s Nicolasom a ockom vykrádali von a smiali sa z mamičných nálad.

Teraz sa tie dvere otriasali pod silou nárazov a drevená tyč, ktorou ich zablokovali, sa čoskoro prelomí. Bolo to úplne zbytočné.

Miestnosť naplnil dupot nôh okolo chalupy, nesúvislé pokriky a zápach špiny a dreva. Hlavné dvere sa prudko rozleteli a dnu vošiel muž s lampášom v ruke. Jessamine cez škáru na chvíľu zočila jeho tvár.

Mal tmavú kučeravú bradu a čelo mu pretínala dlhá jazva. Nevidela mu do očí, ale aj bez toho vedela, že ide o bezcitného a zlého človeka.

„Všetkých zajmite“ – podľa prízvuku rozhodne nešlo o Francúza – „a celé to tu prehľadajte. Zosadíme z trónu Verbony tento rod votrelcov.“

Šuchot krokov, ďalšie výkriky a mnoho iných zvukov útočilo na Jessaminine zmysly. Dostávali sa k nej útržky viet, prosieb a nárekov jej príbuzných. Pohovka sa prevrátila nabok a šťastí Jessamine zablokovala výhľad cez štrbinu v doske. Začula trhanie látky. Jej rodinu vyviedli von a všetko v chalupe prehľadali.

„Myslím, že sme to našli,“ povedal niekto po francúzsky a preniesol kufor cez dvere.

Patril strýkovi. Nachádzalo sa v ňom kráľovské žezlo, koruna a ostatné dôležité vládne dokumenty.

Muž s kučeravou bradou vstúpil Jessamine do výhľadu. „Na trón sa navráti pravá línia dedičov kráľovského rodu a za kráľa bude pomazaná tá správna hlava. Vypáľte to tu. Zapáľte najprv

úrodu. Kým sa oheň rozšíri až sem a upúta pozornosť, bude priam nemožné uhasiť ho. Keď tu skončujem, po tejto rodine neostane ani chýru, ani slychu.“

Potom odišiel.

Nevidela nič, iba tmú.

Absolútne ticho narúšal iba splašený tlkot Jessamininho srdca.

Podpália chalupu.

A ona je ešte stále tu, pod podlahou.

Začala búšiť, kričať a tlačiť do dosky nad sebou, lenže nad ňou stála pohovka. Jej útle teličko sa krčilo v jame a nemala sa kam pohnúť.

Odzrazu začula čísi hlas. „Čo to bolo?“ Mal ten istý akcent ako muž s kučeravou bradou. Jessamine sa vylakala, že kvôli svojmu hlučnému prejavu sa aj ona napokon dočká svojho tragického konca. Čo ak ju tou zmienkou o ohni iba chceli nastrašiť, aby prezradila svoj úkryt? Čo ak sa v tom otcovom vrecúšku nachádza niečo dôležité?

„Prišli sme neskoro,“ riekol iný hlas. „Všetkých vzali preč. Už tu nič nenájdeme. Neostalo tu vôbec nič.“

„Ešte raz prehľadaj stodolu.“

„Oheň sa už blíži. Nemá to význam.“

„Prehľadaj ju.“

Začula povzdych a vzdalujúce sa kroky. Za jemným zavrčaním nasledoval škripavý zvuk pohovky šmýkajúcej sa po drevenej podlahe.

Jessamine sa vrtela a krútila, kým sa jej nepodarilo schovať vrecko do náprsníka*. Nikdy nemala rada upäté formálne šaty so živôtikom, na ktorých jej matka toľko trvala, hoci v móde bývali ešte predtým, než ušli z paláca. V tejto chvíli však za ne bola vďačná.

---

* stredná časť korzetu, zvyčajne bohato zdobená (v 15. a 16. storočí bol súčasťou mužských aj ženských odevov, neskôr len ženských)
(Zdroj: <https://slovníky.lingea.sk/anglicko-slovensky/stomacher>)

S vreckom zastrčeným za živôtikom sa však jej životný priestor ešte zmenšil a teraz sa už nedokázala ani poriadne nadýchnuť. Do brucha ju pichlo niečo ostré. Tá bolesť spolu so strachom, čo ňou zmietal, jej vohnala slzy do očí. Rozvzlykala sa a po lícach sa jej skotúlali slzy. Trhavé vzlyky jej dýchanie ešte zhoršili.

Doska nad ňou sa nadvihla a svetlo z malého lampáša odhalilo pár sivých očí. Neboli to oči obzvlášť milého človeka, ale pôsobil láskavo a odvážne.

„Ako sa voláš?“ opýtal sa jej.

„Jess“ – štikút – „Jess“ – smrk. Ovládla ju panika. Nedokázala povedať celé svoje meno.

„Dobre, Jess,“ riekol muž, „prišiel som ťa zachrániť. Čo by si povedala na cestu do Anglicka?“

PRVÁ KAPITOLA

Marlborough, Anglicko

1816

Niekedy aj napriek uplynutému času, diaľke a značnej snahe zabudnúť na minulosť sa jej človek aj tak nikdy celkom nezabaví.

Posledné dva dni sa Jess cítila, akoby sa na ňu rúcalo všetko, od čoho pred mnohými rokmi utiekla. Hradba, ktorá ju delila od minulosti, sa pretrhla a zasiahla jej prítomnosť. Akoby ju pokryla vrstva horkej hrudkovitej a pripálenej omáčky. Dávno pochované pocity sa teraz neľútostne drali na povrch. V hlave jej nepokojne bzučali nesúrodé myšlienky a živé predstavy.

Po prvej prebdenej noci urobila to, čo jej išlo najlepšie. Všetky tie ochromujúce pocity uzavrela do pomyslenej truhlice, zamkla ich tam a pustila sa do riešenia problému.

Po druhej noci bez spánku vypustila z truhlice pocit podráždenosti a živila ho v sebe, kým nemala chuť do niečoho zabodnúť nôž. Zo všetkých tých pocitov rozpitvávaných v gotických románoch, ktoré ju v posledných dvoch dňoch prepadli – radosť,

strach, smútok, vzrušenie, nádej či zúfanie – dokázala čeliť iba svojmu hnevu.

Veď ľudia sa často a radi rozčuľujú. Najmä vtedy, ak sa z nich pokúšajú vytriahnuť tajomstvá.

Jess nevedela jednoznačne určiť, čo ju na tom rozčuľovalo najviac: či to, že ju niekto dokázal vystopovať a doručil jej list, alebo to, ako poľahky a bez najmenšieho zaváhania rozlúštila staré známe kódovanie v správe, či to, že bude musieť jedného protivného chlapa požiadať o pomoc.

Nie. Vedela to. Jednoznačne za to mohla tá posledná možnosť.

Pochopila, že jej dni v ústraní sú zrátané. Nieкто, kto sa takmer desať rokov svojho života pohyboval v tieňoch nebezpečnosti politických intríg, nemohol očakávať, že sa to všetko len tak odrazu vyparí v miernom povetrí anglického vidieka. Poriadne ju roztrpčovalo, že potrebuje pomoc.

Hnevalo ju, že o tú pomoc musí požiadať.

A z toho, že o tú pomoc musí žiadať práve *jeho*, sa jej dvíhal žalúdok.

Do úvahy však neprichádzalo nič iné. Ak je list, ktorý dostala, pravdivý – a keďže pisateľovi listu plne dôverovala, a preto predpokladala, že je –, nemá na výber.

Potrebuje pomoc od pána Dereka Thornburyho.

Aby jej pomohol, musí ho o to požiadať, a to znamená, že sa s ním bude musieť pohovárať. A kvôli tomu sa s ním, samozrejme, bude musieť stretnúť v jednej miestnosti a pri tom odolávať túžbe zabodnúť mu do nohy nôž schovaný v puzdre pod svojou sukňou. Bola to pre ňu vskutku ťažká úloha, pretože toho muža považovala za skutočne neznesiteľného.

Bol ako chodiaca a rozprávajúca pripomienka všetkého, čo jej nikdy nešlo. A neustále na to poukazoval. Ten muž nedokázal otvoriť ústa bez toho, aby z Jess neurobil totálnu hlupaňu.

Nanešťastie práve tieto jeho schopnosti teraz zúfalo potrebovala.

Vedel, ako čítať a interpretovať starodávne texty, a vyznal sa v umení. Jess zase ovládala špiónske taktiky a stratégie a vedela

sa dokonale prestrojiť. Práve teraz, pripravujúc v kuchyni tácku s čajom a s jeho obľúbenými cukrovinkami, začala uskutočňovať svoj plán. Už dlho tieto sušienky nepiekla. Vyhybala sa pripravám jedál, ktoré mu chutili.

Jess vynikala aj v tom, ako sa nenápadne mstiť.

V kuchyni, kde sa posledné tri roky ukrývala, sa náhle rozozvučali hlasy a narušili tak jej samotu. Zjavila sa tam dvojica slúžok. Mali namierené do umyvárne riadu. Okrem nich tu teraz pracovalo a žilo mnoho ďalších ľudí. Dlhé obdobie toto sídlo slúžilo ako dokonalý úkryt v ústraní. Hoci väčšina služobníctva tu začala pracovať iba pred dvomi mesiacmi, všetci sa narodili a vyrastali v tejto oblasti, a teda nemohli poznať Jessinu minulosť. Aj tak sa však teraz pristihla, že je v strehu a pátra i po tom najmenšom náznaku toho, že by títo ľudia nemuseli byť tými, za koho sa vydávajú.

Aj tak vlastne nezáležalo na tom, kto odhalil jej úkryt. Jess dávno vedela, že toto tajné sídlo schované v lese ďaleko od všetkého raz niekto objaví. Napriek hroziacemu nebezpečenstvu sa nevedela prinútiť odísť odtiaľto.

Ostala tu, hoci jej priateľky sa medzičasom prestali ukrývať a vydali sa. Ostala tu, dokonca aj keď sa jej úloha osamelej kuchárky zmenila na vedúcu kuchyne veľkého personálu a do sídla začali prúdiť hostia.

Väčšina z nich po čase odišla, až na jedného. Zamračila sa na podnos, ktorý práve nakladala.

Ak má byť spravodlivá, musí dodať, že tu v podstate pracuje. Mal za úlohu ohodnotiť obrovskú zbierku umenia na panstve. Navyše sa priateli s majiteľom sídla a na túto úlohu si vyhradil otrasne dlhý čas. Nachádzal sa tu teda v akejsi neurčitej pozícii medzi zamestnancom a priateľom.

V podstate presne tak ako ona.

Jess začalo záležať na ľuďoch, s ktorými sa tu predtým ukrývala. Otvorila im svoje srdce, hoci vedela, že bude preto zraniteľnejšia.

A teraz ju tu našli.

Vlastne je dobré, že sa to stalo. Ak by ju neupozornil ten list a dozvedela by sa túto informáciu príliš neskoro a už by sa s tým nedalo nič urobiť, smútok a žiaľ by jej postupne, kúsok po kúsku, ohlodali dušu. Stala by sa z nej iba zúfalá kôpka nešťastia a do smrti by ju gnivil pocit viny.

Tým sa však teraz vôbec nemusí trápiť, pretože sa *to* dozvedela včas a *vie*, čo by to s najväčšou pravdepodobnosťou mohlo vyriešiť. A *má* plán.

Viac-menej.

Išlo v podstate skôr o predstavu.

Vlastne, aby ten potenciálny plán fungoval, potrebovala pomoc od pána Dereka Thornburyho. A to si vyžadovalo nastolenie mieru ponúknutím neapolských sušienok s prídavkom sladkého sirupu.

Jess vyliezla na rebrík, aby z hornej police vzala múku, a ucho natrčila tak, aby počula, o čom sa slúžky zhovárajú. Jedna sa trochu zajakávala. Stávalo sa jej to, keď sa v noci poriadne nevyšpala. Jess sa vrátila k pracovnému stolu okľukou, aby odsunula vedro, ktoré stálo v ceste slúžke nesúcej plnú náruč bielizne.

Čoskoro mala cesto na sušienky hotové a nechýbala v ňom ani troška sirupu. Vďaka nemu boli sušienky vláčnejšie a chutili ako koláčik. Návrh, aby do nich pridala túto ingredienciu, bola úplne prvá vec, ktorú jej *ten chlap* vôbec povedal. Jess neznášala pečenie a varenie, pretože nemala rada spomienky, ktoré sa jej k tomu viazali. Vedela však, že je v tom dobrá. Veľmi dobrá. A on ako odborník na umenie o tom predsa nemal vedieť viac než ona.

Keď sa pokúsila presvedčiť ho o tom, že sa mýli, a pridala do sušienok sirup, zistila, že vďaka tejto prísade chutia ešte lepšie ako predtým.

Hodila ich do ohňa a zaťala sa, že ich už nikdy neurobí.

Až do dnešného dňa.

Nešlo iba o tento jeden prehrešok. To by v Jess nezbudilo toľkú nevraživosť, ktorú voči nemu cítila. Pravdepodobne. No svojím nadutým správaním a neustálym prisunom vedomostí a návrhov jej to iba uľahčil. Vlastne sa nesprávval až tak nafúkane.

Ten chlap sa väčšinou tak urputne sústredil na to, čo robil, že si ani neuvedomoval, ako sa svojím výnimočným intelektom vyvyšuje nad ostatných. To však nemenilo nič na skutočnosti, že poznal fakty, o ktorých iní nemali ani zdania, a cítil potrebu pravidelne o nich hovoriť.

Ak bude mať Jess šťastie, mohol by tentoraz túto svoju brilantnú schopnosť využiť v jej prospech.

Do pariaceho čajníka dala lúhovať čaj a na tácku čo najkúsnejšie poukladala tanieriky s občerstvením. Potom sa s podnosom v rukách vybrala hore schodmi pre služobníctvo. Vyslúžila si tak zopár začudovaných pohľadov. Ľudia takto zvykli reagovať, ak sa niečo nedialo tak ako zvyčajne. Základným pravidlom prestrojenia bolo snažiť sa pôsobiť čo najnormálnejšie pre okolie, v ktorom sa človek pohyboval. Nikto si nevšímal to, čo sa nevy-mykalo z normálu.

Jess s tým už teraz nanešťastie nemohla nič spraviť. Iba veľmi zriedka vychádzala po týchto schodoch a osobne niekam zanesla podnos. Na takúto prípravu niekedy jednoducho neostával čas.

Len čo vyšla hore a opustila časť domu pre služobníctvo, nara-zila na problém. Kde sa, dočerta, nachádza jej cieľ? Podľa toho, čo Jess vedela, usúdila, že pán Thornbury pri katalogizovaní obrov-ského množstva umenia a starožitností postupuje takpovediac bez ladu a skladu. Ostávalo jej iba dúfať, že jeho záznamy sú orga-nizovanejšie než jeho postupy.

Napokon ho po desiatich minútach hľadania našla v hornom súkromnom salóniku. Z čajníka sa už tak výdatne neparilo.

„Dobré popoludnie, pán Thornbury.“ Nahodila úsmev a pripomenula si, že v minulosti sa pre dobro veci musela uchýliť aj k horším veciam. Podnos položila na malý vedľajší stolík.

Zodvihol pohľad od zápisníka, do ktorého si ustavične niečo čmáral. Keď ju zbadal, naklonil hlavu na stranu a dlhá ofina hnedých vlasov mu prekryla obočie.

„Dobré popoludnie.“

„Priniesla som vám čaj.“